

Hier was ik

Lees ook van Gayle Forman:

Als ik blijf
Wacht op mij
Haar dag
Zijn jaar

Hier was ik

GAYLE FORMAN

Vertaald door Carla Hazewindus

moon

Oorspronkelijke titel: *I was here*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Dutton Books, een onderdeel van Penguin Group (USA) Inc.

© Gayle Forman, 2015

© Vertaling uit het Engels: Carla Hazewindus, 2015

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: www.blacksheep-uk.com

Omslagontwerp: Baqup

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2634 6

ISBN 978 90 488 2635 3 (e-book)

NUR 285

www.gayleforman.com

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Suzy Gonzales

1

De dag nadat Meg overleed, ontving ik dit mailtje:

Helaas moet ik jullie laten weten dat ik een eind aan mijn leven moest maken. Het zat er al een hele tijd aan te komen, en het is helemaal mijn eigen beslissing. Ik vind het erg dat ik jullie verdriet moet doen, maar probeer alsjeblieft te begrijpen dat ik zo niet verder kon leven. Dit heeft niets met jullie te maken, het ligt allemaal aan mij en aan mijn eigen pijn. Het is niet jullie schuld.

Meg

Dit bericht mailde ze naar haar ouders, naar mij en de politie van Tacoma, met een begeleidend briefje waarin stond in welk motel ze was, het nummer van haar kamer, wat voor vergif ze had ingenomen, en hoe ze op een voor hen veilige manier met haar lichaam moesten omgaan. Op het hoofdkussen in de motelkamer lag nog een briefje voor het kamermeisje, met de instructie de politie te bellen en haar niet aan te raken – plus een fooi van vijftig dollar.

Ze stuurde de mailtjes met een *time delay*, om ervoor te zorgen dat ze al dood was als we het bericht ontvingen.

Natuurlijk kwam ik dit allemaal pas naderhand te weten. Dus op het moment dat ik Megs mailtje las op een computer in de plaatselijke bibliotheek, dacht ik dat het een of andere grap was. Of dat ik voor de gek werd gehouden. Ik belde Meg, en toen ze niet opnam, belde ik haar ouders.

‘Hebben jullie ook een mailtje van Meg gekregen?’ vroeg ik.

‘Wat voor mailtje?’

2

Je hebt uitvaartdiensten en herdenkingsbijeenkomsten, en dan heb je ook nog eens gebedskringen. Het valt niet mee om ze uit elkaar te houden. Bij een herdenkingsbijeenkomst heb je een kaars in je hand, maar dat is bij een gebedskring soms ook zo. Tijdens uitvaartdiensten wordt er meestal wat gezegd, maar wat valt er eigenlijk te zeggen?

Het was al erg genoeg dat ze dood was. Door eigen toedoen. Maar toch kon ik haar wel vermoorden dat ze me met al deze dingen had opgezadeld.

‘Cody, ben je zover?’ roept Tricia.

Het is donderdag, aan het eind van de middag, en we gaan al naar de vijfde herdenkingsbijeenkomst van deze maand. Dit is een bijeenkomst met kaarsen. Denk ik tenminste.

Ik kom mijn slaapkamer uit. Mijn moeder doet net de rits dicht van het zwarte cocktailjurkje dat ze bij de kringloopwinkel op de kop heeft getikt nadat Meg was overleden. Ze heeft het tot begrafeniskleding gebombardeerd, maar als dit allemaal achter de rug is, trekt ze die jurk vast ook aan als ze uitgaat, zeker weten. Ze ziet er echt sexy in uit. Rouw staat haar goed, net als zoveel mensen in ons stadje.

‘Waarom heb jij niet iets fatsoenlijks aangetrokken?’ vraagt ze.

‘Al mijn mooie kleren zijn vies.’

‘Welke mooie kleren?’

‘Oké dan, al mijn zogenaamde begrafenis-kleren zijn vies.’

‘Alsof je het ooit erg hebt gevonden om in vieze kleren te lopen.’

We kijken elkaar kwaad aan. Toen ik acht was zei Tricia tegen me dat ik nu wel oud genoeg was om mijn eigen kleren te wassen. Ik haat kleren wassen. En je kunt wel merken waar dat toe leidt.

‘Ik snap niet waarom ik nu weer naar een dienst moet,’ zeg ik.

‘Omdat de mensen het allemaal moeten verwerken.’

‘En kan dat alleen op deze manier? Laten ze zich op een ander drama storten als ze zo’n behoefte aan afleiding hebben.’

In ons stadje wonen vijftienhonderd vierenzeventig mensen. Dat staat tenminste op het verbleekte bord langs de snelweg. ‘Vijftienhonderd drieenzeventig,’ zei Meg toen ze afgelopen herfst met een volledige beurs in Tacoma ging studeren. ‘En dat zijn er straks vijftienhonderd tweeenzeventig wanneer jij naar Seattle komt en we samen een appartement nemen,’ had ze eraan toegevoegd.

Maar nu blijft het aantal inwoners steken op vijftienhonderd drieenzeventig. En dat zal denk ik niet veranderen tot er weer iemand wordt geboren of doodgaat. De meeste mensen gaan niet weg. Zelfs toen Tammy Henthoff en Matt Parner er met elkaar vandoor gingen en hun respectievelijke echtgenoot en echtgenote in de steek lieten – dit was dus het gesprek van de dag voordat Meg stierf –

kwamen ze niet verder dan het caravanpark aan de rand van het stadje.

‘Moet ik er echt heen?’ Eerlijk gezegd snap ik niet waarom ik dit vraag. Tricia is mijn moeder, maar ze heeft niet veel op met ouderlijk gezag. Ik weet dat ik ernaartoe moet, en ook waarom. Voor Joe en Sue.

Dat zijn Megs ouders. Of dat waren ze. Ik kom maar steeds in de knoei met de werkwoordstijden. Ben je geen ouder meer van iemand als die dood is? Omdat diegene er zelf een eind aan heeft gemaakt?

Joe en Sue zijn helemaal kapot van verdriet. Ze hebben zulke diepe kringen onder hun ogen dat ik me afvraag of die ooit nog weg zullen gaan. Dus voor hen zoek ik een jurk uit die nog het minst stinkt en bereid me voor op de zoveelste samenzang.

“Amazing Grace”...’ Ik kan het niet meer horen.

3

Ik heb wel een stuk of tien herdenkingstoespraken over Meg bedacht, met allemaal dingen die ik over haar wilde vertellen. Zoals toen we elkaar leerden kennen in de eerste week op de kleuterschool. Ze had toen een tekening gemaakt van ons tweeën, met onze namen eronder en een paar woorden die ik niet begreep, want Meg kon al wel lezen en schrijven en ik nog niet. ‘Er staat “beste vriendinnen”,’ zei ze. En net zoals alles wat Meg wilde of voorspelde, kwam dit ook uit. Ik zou kunnen vertellen dat ik die tekening nog steeds heb en dat ik haar bewaar in een ijzeren gereedschapskistje waarin al mijn belangrijke dingen zitten. De tekening is inmiddels een beetje verfomfaaid van ouderdom en al die keren dat ik haar heb bekeken.

Ik zou ook kunnen vertellen dat Meg dingen over mensen wist waarvan ze zichzelf niet eens bewust waren. Zo wist ze bijvoorbeeld hoeveel keer iemand gemiddeld achter elkaar nieste, daar zat een vast patroon in. Ik deed het drie keer, Scottie en Sue vier keer, Joe twee keer en Meg zelf deed het vijf keer. Meg wist ook nog precies wat voor kleren je aanhad op de dag dat de jaarlijkse schoolfoto was genomen, of met Halloween. Ze was echt een soort archief van mijn

leven. En ook wel de bedenker van een heleboel dingen, want bijna elke Halloween die we samen vierden, droeg ik een kostuum dat zij had verzonnen.

Ik zou het kunnen hebben over Megs obsessie voor liedjes over vuurvliegjes. Het begon op haar veertiende toen ze een vinyl singletje had gekocht van de groep Heavens to Betsy. Ze sleepte me mee naar haar kamer en speelde het bekraste plaatje af op een oude pick-up die ze ooit voor één dollar op een rommelmarkt had gekocht en zelf had opgeknapt met behulp van een instructiefilmpje op YouTube. *And you will never know how it feels to light up the sky. You will never know how it feels to be a firefly.* Dat zong Corin Tucker met een stem die zo krachtig maar tegelijkertijd ook zo kwetsbaar klonk dat het bijna niet meer menselijk was.

Na de ontdekking van Heavens to Betsy ging Meg op zoek naar alle *firefly*-songs die er waren geschreven. En zoals het altijd met Meg ging, had ze binnen een paar weken een enorme lijst aangelegd. ‘Heb je eigenlijk weleens vuurvliegjes gezien?’ vroeg ik toen ze met haar playlist bezig was.

Ik wist dat ze die nog nooit had gezien. Net als ik was Meg nog nooit ten oosten van de Rocky Mountains geweest. ‘Nog tijd genoeg,’ zei ze toen. En ze spreidde haar armen om aan te geven hoelang het leven dat haar te wachten stond nog zou duren.

× × ×

Joe en Sue hadden me gevraagd om iets te zeggen tijdens de eerste en ook belangrijkste herdenkingsdienst, die zou worden gehouden in de katholieke kerk waar de familie Garcia al jaren naartoe ging. Maar die dienst ging niet door, want

pater Grady was weliswaar een vriend van de familie, maar ook streng in de leer. Hij zei tegen Megs ouders dat Meg een hoofdzonde had begaan en daardoor zou haar ziel niet in de hemel komen en mocht ze ook niet op een katholiek kerkhof worden begraven.

Dat begraven was trouwens nog niet aan de orde. Het duurde best wel een tijdje voordat de politie haar lichaam vrijgaf. Het vergif dat ze had gebruikt, bleek namelijk nogal zeldzaam te zijn. Iedereen die Meg kende, zou daar niet verbaasd over zijn geweest. Zo droeg ze bijvoorbeeld nooit kleren van winkelketens, en ze luisterde altijd naar bands van wie niemand nog had gehoord. Vanzelfsprekend had ze een onbekend soort gif gevonden om in te nemen.

De kist waar iedereen boven stond te grienen tijdens de eerste grote dienst, was dus leeg en er was ook helemaal geen begrafenis. Ik hoorde toevallig dat Megs oom Xavier tegen zijn vriendin zei dat het misschien maar beter was als ze niet werd begraven. Niemand wist bijvoorbeeld wat er dan op de grafsteen moest komen te staan. ‘Wat je er ook op zet, het is en blijft een schande,’ zei hij.

Ik heb geprobeerd een toespraak te schrijven voor die dienst. Ter inspiratie draaide ik het cd’tje met firefly-songs dat Meg voor me had gebrand. Het derde nummer was van het album ‘Fireflies’ van Bishop Allen. Ik kan me niet herinneren dat ik daarvoor ooit serieus naar de tekst had geluisterd, want toen ik dat deed leek het alsof ik vanuit het graf nog een dreun kreeg. *It says you can still forgive her. And she will forgive you back.*

Maar ik weet niet of ik dat wel kan. En ik weet ook niet of ze mij wel heeft vergeven.

Ik zei tegen Joe en Sue dat ik geen toespraak kon houden omdat ik niet wist wat ik moest zeggen.

Het was de eerste keer dat ik tegen ze heb gelogen.

× × ×

De dienst van vandaag wordt gehouden in de Rotary Club, het is dus geen religieuze bijeenkomst, al ziet de spreker er wel uit als een soort geestelijke. Ik heb geen idee waar al die sprekers, die Meg eigenlijk nauwelijks hebben gekend, maar vandaan blijven komen. Na afloop word ik uitgenodigd voor de receptie bij Sue en Joe thuis.

Ik ben zo vaak bij Meg thuis geweest dat ik al wist in wat voor humeur Sue was wanneer ik de deur binnenkwam. Dat kon je namelijk ruiken. Boter betekende bakken, en dat wilde zeggen dat ze een dipje had en een beetje opgevrolijkt moest worden. Een pittige geur duidde op Mexicaans eten. Dan was ze blij. Eigenlijk kookte ze het voor Joe, want zelf kreeg ze er last van haar maag van. Popcorn wilde zeggen dat ze met de gordijnen dicht in bed lag, geen eten had gekookt en dat Meg en Scottie het zelf maar moesten uitzoeken. Dat kwam dan neer op een assortiment magnetronsacks. Op dat soort dagen grapte Joe vaak dat we maar boften dat we ons zo lekker konden volproppen, waarna hij naar boven liep om te kijken hoe het met Sue was. We speelden het spelletje allemaal mee, maar na de tweede of derde hotdog uit de magnetron werd je toch wel een beetje misselijk.

Op de zaterdagochtend dat ik Megs ouders belde nadat ik haar mailtje had ontvangen, wist ik gewoon dat Sue nog in bed zou liggen, al was het inmiddels elf uur. Daar kende ik de Garcia's goed genoeg voor. Ik wist ook dat Sue wel wakker was, want volgens haar lukte het toch niet meer

om uit te slapen, ook al werden haar kinderen al heel lang niet meer vroeg wakker. Joe had natuurlijk al koffiegezet en zat achter de krant aan de keukentafel. Scottie keek naar tekenfilms. Ik vond het fijn dat alles bij Meg thuis zo'n vast patroon had. Heel anders dan bij mij thuis. Tricia werd op zijn vroegst om twaalf uur 's middags wakker en soms trof ik haar aan terwijl ze een kom met muesli zat te eten en soms trof ik haar helemaal niet aan.

Maar inmiddels heerst er een ander patroon in het huis van de familie Garcia. En dat is lang niet zo uitnodigend. Maar als Sue aan me vraagt of ik wil komen, zeg ik ja. Ook al was ik liever niet gegaan.

× × ×

Er staan nu veel minder auto's voor de deur dan tijdens de eerste dagen toen het hele stadje op condoleancebezoek kwam en iedereen wel een ovenschaal met eten meebracht. Het was best moeilijk om al die schalen en condoleances in ontvangst te nemen, want op andere plekken in het stadje werd er volop geroddeld. 'Het verbaast me niks. Die meid was altijd al een rare,' hoorde ik ze fluisteren in de Circle K. Meg en ik wisten allebei dat er dergelijke dingen over haar werden gezegd – in ons stadje was ze een soort bloeiende roos in de woestijn en sommige mensen wisten niet zo goed wat ze met haar aan moesten – maar nu ze dood is geeft me dat niet langer een gevoel van trots.

En er werd niet alleen over Meg geroddeld. In Tricia's bar hoorde ik toevallig dat een paar mensen Sue aan het afzeiken waren. 'Als moeder zou ik het toch echt wel weten als mijn dochter zelfmoordneigingen had.' En dat zei dus de moeder van Carrie Tarkington, een meid die met de halve

school naar bed was geweest. Ik had bijna aan mevrouw Tarkington gevraagd of ze daarvan op de hoogte was, als ze blijkbaar alles wist. En toen zei haar vriendin: 'Heb je het over Sue? Laat me niet lachen. Die weet van voren niet dat ze van achteren leeft.' Ik werd er echt helemaal beroerd van dat ze zo wreed waren. 'Hoe zouden jullie je voelen als je net je kind had verloren, stomme trutten?' flapte ik eruit. Tricia moest me naar huis brengen.

Na de dienst van vandaag gaat Tricia naar haar werk, maar eerst zet ze me af bij de Garcia's. Ik loop naar binnen. Joe en Sue omarmen me en houden me net iets te lang vast. Ik weet dat het ze een beetje troost geeft dat ik hier ben, maar ik zie gewoon de vragen door Sues hoofd gaan als ze me aankijkt, en ook dat al die vragen zich tot één vraag samenvallen: Wist jij het?

Ik weet niet wat erger zou zijn: dat ik het had geweten en niets tegen ze had gezegd, of zoals het is, dat ik werkelijk geen flauw idee heb. Hoewel Meg toch echt mijn beste vriendin was en ik haar alles over mezelf heb verteld en ervan uitging dat zij dat ook deed, wist ik helemaal van niets.

Het zat er al een hele tijd aan te komen, schreef ze. Een hele tijd? Hoelang dan? Weken? Maanden? Jaren? Ik ken Meg al vanaf de kleuterschool. Zo lang zijn we al vriendinnen, bijna zusjes. Hoelang was ze hier al mee bezig zonder het me te vertellen? En nog belangrijker: waaróm heeft ze het me niet verteld?

× × ×

Nadat ik een minuut of tien treurig en beleefd heb zitten zwijgen, komt Scottie, Megs broertje van tien, naar me toe. Hij heeft Samson, hun hond, of eigenlijk nu zijn hond, aan

de riem bij zich. ‘Uit?’ zegt hij zowel tegen mij als tegen Samson.

Ik knik en sta op. Scottie is eigenlijk de enige die nog een beetje normaal doet. Misschien komt dat omdat hij nog zo jong is. Nou ja, zo jong is hij nou ook weer niet en Meg en hij waren heel close. Als Sue weer eens een van haar buien had en Joe zich alleen maar met haar bemoeide, moederde Meg altijd over Scottie.

Het is eind april, maar daar heeft blijkbaar niemand het weer van op de hoogte gebracht. Er staat een harde, gure wind. We lopen naar het kale terreintje waar iedereen zijn hond laat poepen. Scottie laat Samson los en die springt en draaft vrolijk weg, zoals honden doen omdat ze nergens vanaf weten.

‘Hoe gaat-ie, Runtmeyer?’ Ik vind het een beetje nep van mezelf om die grappige bijnaam van hem te gebruiken, bovendien weet ik wel hoe het met hem gaat. Maar nu Meg geen moedertje meer speelt en Sue en Joe kapot zijn van verdriet, moet toch iemand dat aan hem vragen.

‘Ik ben al bij level 6 van Fiend Finder.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik mag nu net zo lang spelen als ik wil.’

‘Dat is dan weer een voordeeltje.’ Ik sla mijn hand voor mijn mond. Mijn galgenhumor is eigenlijk niet bedoeld voor andermans oren.

Maar Scottie lacht een beetje cynisch, veel te ouwelijk voor zijn leeftijd. ‘Ja, zeg dat wel.’ Hij blijft staan en kijkt naar Samson, die aan het achterste van een collie snuffelt.

Op weg naar huis trekt Samson aan zijn riem, want hij weet dat hij zo eten krijgt. Dan zegt Scottie: ‘Weet je wat ik niet snap?’

Omdat ik denk dat we het nog steeds over videospelletjes

hebben, ben ik totaal niet voorbereid op wat hij daarna zegt.

‘Ik snap niet dat ze mij geen briefje heeft gestuurd.’

‘Heb je dan een e-mailadres?’ vraag ik. Alsof het ontbreken daarvan voor haar een reden geweest zou zijn om hem niets te sturen.

Hij rolt met zijn ogen. ‘Ik ben tien hoor, geen twee. Ik had al een e-mailadres toen ik in groep 5 zat. Meg mailde me altijd van alles.’

‘O ja, natuurlijk. Ik denk dat ze je misschien wilde sparen.’

Heel even staan zijn ogen net zo hol als die van zijn ouders. ‘Vast wel, ze wilde me sparen.’

× × ×

Als we weer terug zijn in huis, is het bezoek vertrokken. Ik betrap Sue erop dat ze een schaal met tonijn in de vuilnisbak kiepert. Ze kijkt me schuld bewust aan. Als ik haar een knuffel geef en weg wil gaan, houdt ze me tegen. ‘Kun je niet nog even blijven?’ vraagt ze met een klein stemmetje, zo heel anders dan die opgewekte stem van Meg. Meg kon met haar stem van iedereen alles gedaan krijgen.

‘Ja hoor.’

Sue gebaart naar de huiskamer. Daar zit Joe op de bank voor zich uit te staren. Hij heeft totaal geen oog voor Samson, die aan zijn voeten ligt en smachtend omhoog kijkt omdat hij eten wil hebben. Het wordt al schemerig en ik kijk naar Joe. Meg leek op hem, met zijn donkere Mexicaanse trekken. Het lijkt of hij de afgelopen maand duizend jaar ouder is geworden.

‘Cody,’ zegt hij. Het is maar één woord, maar ik begin meteen te huilen.

‘Hoi, Joe.’

‘Sue wil met je praten. Dat willen we allebei.’

Mijn hart klopt in mijn keel, want ik ben bang dat ze me eindelijk gaan vragen of ik soms iets wist. Ik heb al een paar vragen van de politie moeten beantwoorden, maar die hadden meer te maken met de vraag hoe Meg aan dat vergif was gekomen. Ik had geen flauw idee, ik wist alleen dat als Meg iets wilde hebben, het haar meestal wel lukte om dat te pakken te krijgen.

Na Megs dood heb ik op internet opgezocht welke tekenen op zelfdoding kunnen wijzen. Meg heeft me geen enkel dierbaar aandenken gegeven. Ze had het ook nooit over zelfdoding. Ze zei wel dingen als: ‘Als mevrouw Dobson nu weer met een popquiz aankomt, hang ik mezelf op.’ Maar of dat telt?

Sue gaat naast Joe op de versleten bank zitten. Ze kijken elkaar even aan, maar zelfs dat lijkt al te veel pijn te doen. Ze draaien zich naar mij toe. Alsof ze alle hoop op mij hebben gevestigd.

‘Volgende maand is het einde van het semester op Cascades,’ zegt Joe.

Ik knik. Cascades is de prestigieuze particuliere universiteit waarvoor Meg een beurs heeft gekregen. We hadden bedacht dat we na ons eindexamen naar Seattle zouden verhuizen. Daar hadden we het in de tweede klas van de middelbare school al over. We zouden alle twee naar de universiteit van Washington gaan, de eerste twee jaar samen op een kamer in een studentenhuis en daarna de rest van onze studietijd in een huis buiten de campus. Maar toen kreeg Meg die fantastische aanbieding voor Cascades, tien keer beter dan wat de universiteit van Washington te bieden had. Ik was toegelaten op de uw, maar

zonder een beurs of iets dergelijks. Tricia had me heel duidelijk gemaakt dat ze me niet kon helpen. ‘Ik ben eindelijk zelf uit de schulden.’ Dus draaide het erop uit dat ik de uw afzegde en thuisbleef. Het was mijn bedoeling om hier twee jaar colleges te volgen aan de hogeschool en daarna naar Seattle te verhuizen om weer bij Meg te zijn.

Joe en Sue zitten daar stilletjes. Sue peutert aan haar nagels, haar nagelriemen zien er niet uit. Ze kijkt op. ‘De universiteit heeft aangeboden om haar kamer uit te ruimen en alles naar ons op te sturen. Maar ik moet er niet aan denken dat vreemde mensen aan haar spullen zitten.’

‘En haar huisgenoten?’ Cascades is een kleine universiteit en heeft bijna geen studentenkamers. Meg woont – woonde – buiten de campus in een huis dat ze met meerdere studenten deelde.

‘Blijkbaar hebben ze haar kamer gelaten zoals die was en de deur op slot gedaan. De huur is tot aan het eind van het semester betaald, maar we moeten alles weghalen en alles moet...’ Haar stem breekt.

‘Hierheen.’ Joe maakt haar zin af.

Het duurt een poosje voordat ik snap wat ze van me willen. Even ben ik opgelucht omdat ik nu niet hoef op te biechten dat ik geen idee had wat Meg van plan was. Dat ik het de enige keer in haar leven dat ze me nodig had heb laten afweten. Maar dan dringt het tot me door hoe zwaar het is wat ze van me vragen en krijg ik een knoop in mijn maag. Dat wil niet zeggen dat ik het niet zal doen. Natuurlijk doe ik het.

‘Willen jullie dat ik haar spullen ophaal?’ vraag ik.

Ze knikken. Ik knik ook. Het is wel het minste wat ik voor ze kan doen.

‘Nadat je klaar bent met school, natuurlijk,’ zegt Sue.

Officieel heb ik eind volgende maand geen les meer. Maar eigenlijk ga ik al niet meer naar school vanaf de dag dat ik Megs mailtje kreeg. Ik heb heel lage cijfers. Of helemaal geen cijfers. Dat maakt eigenlijk geen verschil.

‘En als je tenminste vrij van je werk kunt krijgen,’ zegt Joe.

Hij zegt het alsof het een belangrijke baan is. Ik maak huizen schoon. De mensen bij wie ik werk weten net als iedereen hier wat er met Meg is gebeurd, en ze zijn allemaal erg aardig voor me geweest. Ze zeggen ook dat ik maar moet kijken wanneer ik weer aan de slag ga. Maar het laatste wat ik wil is een heleboel vrije tijd om aan Meg te denken.

‘Ik kan gaan wanneer ik wil,’ zeg ik. ‘Morgen al, als jullie dat willen.’

‘Ze had niet veel spullen. Je kunt de auto nemen,’ zegt Joe.

Joe en Sue hebben één auto, en het lijkt wel een NASA-onderneming zoals ze hun dag moeten indelen. Eerst zet Sue Joe af bij zijn werk, dan brengt ze Scottie naar school en dan gaat ze zelf naar haar werk. En dan moet ze hen aan het eind van de dag ook weer allebei ophalen. In de weekends is het zo’n beetje hetzelfde liedje, zoals boodschappen doen en dingen regelen waar doordeweeks geen tijd voor is. Ik heb geen auto, maar soms, heel soms, mag ik die van Tricia gebruiken.

‘Ik kan ook de bus nemen. Zoveel heeft ze niet. Ik bedoel, had ze niet.’

Joe en Sue kijken opgelucht. ‘Wij betalen de busreis. En als je iets niet mee kunt nemen, stuur je het maar via UPS,’ zegt Joe.

‘Je hoeft trouwens niet alles mee te nemen,’ fluistert Sue. ‘Alleen de belangrijke dingen.’

Ik knik. Ze kijken zo dankbaar dat ik mijn blik moet afwenden. Het is een klusje van niks. Drie dagen. Eén dag om er te komen, één dag om te pakken en één dag voor de terugreis. Het is iets wat Meg zelf spontaan zou hebben aangeboden om te doen, zonder dat iemand het haar had hoeven vragen.

4

Om de haverklap lees ik wel ergens een artikel waarin hoopvol wordt opgemerkt dat Tacoma zo trendy aan het worden is dat het kan wedijveren met Seattle. Maar als de bus het verlaten centrum binnenrijdt, maakt het op mij toch een beetje een zielige indruk. Alsof alles echt heel hard zijn best doet, maar het toch niet wil lukken. Net zoals bij sommige vriendinnen uit Tricia's bar. Vrouwen van vijftig, zwaar opgemaakt en met minirokjes en plateauzolen. Maar niemand trapt erin. *Schapen vermomd als lammetjes*, zoals de jongens het hier zeggen.

Toen Meg naar Seattle vertrok, sprak ik met haar af dat ik haar elke maand op zou komen zoeken, maar uiteindelijk ben ik maar één keer bij haar geweest, afgelopen oktober. Ik had een kaartje gekocht naar Tacoma, maar toen de bus stopte in Seattle stond Meg me op het busstation op te wachten. Het leek haar leuk om over Capitol Hill te wandelen, en dan iets te gaan eten in een of ander tentje in Chinatown. Daarna zouden we naar een optreden gaan van een band in Belltown. Allemaal dingen die we zouden gaan doen als we hiernaartoe zouden verhuizen. Ze was zo superenthousiast over dit uitje dat ik er niet achter kon komen of

ze nou een verkooppraatje hield of dat het een soort troostprijs was.

Het was hoe dan ook een enorme tegenvaller. Het regende en het was koud, terwijl het thuis zonnig en koud was geweest. Nog een reden om niet naar Seattle te verkassen. En bovendien waren alle plekken die we bezochten – de tweedehandskledingwinkeltjes, de winkels met stripboeken en koffietentjes – lang niet zo cool als ik me had voorgesteld. Dat zei ik tenminste tegen Meg.

‘Sorry,’ zei ze. Niet sarcastisch of zo, maar gemeend, alsof de minpuntjes van Seattle haar schuld waren.

Maar ik had gelogen. Seattle was fantastisch. Zelfs met dat rotweer. Ik had daar dolgraag willen wonen. Maar ik had net zo goed dolgraag willen wonen in New York of op Tahiti of een miljoen andere plekken waar ik nooit zou komen.

We zouden die avond naar het optreden van een band gaan, kennissen van Meg, maar ik zei dat ik te moe was. We gingen terug naar haar huis in Tacoma. De bedoeling was dat ik nog de hele volgende dag zou blijven, maar met de smoes dat ik een zere keel had, nam ik de vroege bus naar huis.

Meg vroeg nog een keer of ik wilde komen, maar ik had altijd wel een excuus waarom ik niet kon: ik had het druk, het buskaartje was duur. Dat was allebei waar, maar het was niet de waarheid.

× × ×

Vanaf het centrum moet je één keer overstappen met de bus om bij de lommerrijke, aan het water gelegen campus van Cascades te komen. Joe had gezegd dat ik naar het administratiegebouw moest gaan om een aantal formulieren en de

sleutel op te halen. Meg woonde weliswaar niet op de campus, maar de universiteit ging wel over de huisvesting van de studenten. Als ik vertel wie ik ben, weten ze onmiddellijk waarvoor ik kom, dat zie ik aan hun blik. Ik haat die blik, die ken ik inmiddels heel goed: bestudeerd medeleven.

‘Gecondoleerd,’ zegt de mevrouw. Ze is moddervet en heeft zo’n soort tent aan waardoor ze alleen nog maar dikker lijkt. ‘We hebben een wekelijks praatgroepje georganiseerd voor de mensen die getroffen zijn door Megans overlijden. Als je zin hebt om mee te doen, binnenkort is er weer een.’

Megan? Alleen haar grootouders noemden haar zo.

De vrouw geeft me een kleurenkopie van een foto van een lachende Meg. Ik herken haar bijna niet. Erboven staat *Life-line* met hartjes in plaats van puntjes op de i. ‘Op maandagmiddag.’

‘Dan ben ik alweer weg,’ zeg ik.

‘O, wat jammer.’ Ze fronst. ‘Het was heel ingrijpend voor de campusgemeenschap. Iedereen is geschokt.’

Geschokt is niet het juiste woord. Ik was geschokt toen Tricia me eindelijk vertelde wie mijn vader was, waarna ik erachter kwam dat hij tot mijn negende nog geen dertig kilometer van ons vandaan had gewoond. Wat er met Meg is gebeurd, is iets totaal anders. Dat is net als op een ochtend wakker worden en ontdekken dat je op Mars zit.

‘Ik blijf hier maar één of twee nachtjes,’ zeg ik.

‘O, jammer,’ zegt ze weer.

‘Ja, jammer.’

Ze geeft me een bosje sleutels en vertelt me hoe ik bij het huis moet komen. Ze drukt me op het hart dat ik haar moet bellen als ik iets nodig heb. Ik ben de deur al uit voordat ze me een kaartje kan geven. Of nog erger: een knuffel.

In Megs voormalige huis krijg ik geen gehoor als ik aanklop, dus doe ik zelf maar open. Binnen ruikt het naar bier, pizza en wiet. En nog iets anders: de ammoniaklucht van een vieze kattenbak. Er klinkt muziek van Phish of Widespread Panic, het soort hippe muziek waardoor Meg zin zou hebben om zich op te hangen. En dan besef ik opeens dat ze dat ook echt heeft gedaan. Eigenlijk heeft ze zich opgehangen.

‘Wie ben jij?’ Een lang en idioot knap meisje staat ineens voor mijn neus. Ze draagt een geknoopverfd t-shirt met een vredesteek erop en ze grijnst.

‘Ik ben Cody Reynolds. Ik kom voor Megs spullen.’

Ze verstijft. Alsof het noemen van Megs naam, Megs bestaan, alle zachtheid uit haar verdrijft. Ik heb nu al een pesthekel aan dit meisje. Wanneer ze zegt dat ze Tree heet, wens ik dat Meg hier was, want dan hadden we elkaar aangekeken met die speciale blik die we in de loop der jaren hadden ontwikkeld, om aan te geven dat we haar een trut vonden. *Tree?*

‘Ben jij een van haar huisgenoten?’ vraag ik. Toen Meg hier pas woonde, mailde ze me uitgebreid over haar colleges, haar docenten, haar studentenbaantje en soms stuurde ze me hilarische karakterschetsen van haar huisgenoten, inclusief gescande houtskoolschetsen. Normaal gesproken genoot ik altijd van haar arrogantie, want zo was het altijd geweest. Meg en Ik Tegen de Wereld. Thuis werden we ‘het Stel’ genoemd. Maar toen ik haar e-mails las had ik het idee dat ze haar huisgenoten expres belachelijk maakte om mij een goed gevoel te geven, en daardoor bereikte ze juist het tegenovergestelde. In ieder geval kon ik me geen Tree herinneren.

‘Ik ben een vriendin van Rich,’ zegt de krengerige, hippe Tree tegen me. Aha. Stonede Richard, zoals Meg hem noemde. Die heb ik ontmoet toen ik hier de vorige keer was.

‘Ik ga maar eens aan de slag,’ zeg ik.

‘Je doet je best maar,’ zegt Tree. Deze openlijke vijandigheid komt echt als een schok, zeker nadat iedereen me een maand lang heel voorzichtig heeft behandeld.

Eigenlijk verwacht ik min of meer dat er bij Megs deur een soort herdenkingsaltaartje staat, zoals er de afgelopen maand overal in ons stadje zijn verschenen. Telkens als ik er een zie heb ik zin om de bloemen van hun steel te rukken en de kaarsen weg te smijten.

Maar hier is geen altaartje. Op de deur is de hoes van een platenalbum geplakt. *Feed the Darkness* van Poison Idea. De cover is een foto van een gast die de loop van een pistool tegen zijn hoofd houdt. Vinden haar huisgenoten dit soms de aangewezen manier om haar te herdenken?

Ik haal even diep adem, doe de deur van het slot en draai de knop om. Binnen is het ook niet wat ik had verwacht. Meg was een echte sloddervos, haar slaapkamer thuis was altijd vol met stapels boeken en cd’s, tekeningen, half afgemaakte doe-het-zelfklusjes, een lamp waar ze een nieuw snoer aan probeerde te zetten, een super 8-film die ze wilde bewerken. Sue had gezegd dat de huisgenoten de deur hadden dichtgedaan en alles hadden gelaten zoals het was, maar zo te zien is er toch iemand geweest. Het bed is opgemaakt en er zijn al veel kleren netjes opgevouwen. Onder het bed staan een paar dozen.

Dit gaat op zijn hoogst een uurtje of twee in beslag nemen. Als ik dit had geweten dan was ik met de auto van de Garcia’s gegaan en op één dag heen en weer gereden.

Sue en Joe wilden me geld geven voor een motel, maar dat vond ik niet nodig. Ik weet dat ze niet veel geld hebben, en dat elke cent naar Megs opleiding ging, want zelfs met een volledige beurs bracht die nog allerlei kosten met zich mee. En haar dood heeft voor nog weer andere onkosten gezorgd. Ik heb gezegd dat ik hier zou blijven slapen, maar nu ik in haar kamer ben, moet ik denken aan de laatste keer – de enige keer – dat ik hier heb gelogeed.

Meg en ik hebben vanaf dat we klein waren zonder probleem bij elkaar geslapen in bedden, op stretchers en in slaapzakken. Maar toen ik hier was lag ik klaarwakker naast Meg, die diep in slaap was. Ze snurkte een beetje en ik gaf haar af en toe een trap alsof haar gesnurk de reden was dat ik niet kon slapen. Toen we zondagochtend opstonden, had ik iets heel gemeens en hard gevoeld in mijn buik, en ik had ontzettende zin om ruzie te maken. Maar ruziemaken met Meg was wel het allerlaatste wat ik wilde. Ze had niks verkeerd gedaan. Ze was mijn beste vriendin. Dus was ik vroeg weggegaan. En niet vanwege een zere keel.

Ik loop de trap af. In plaats van Phish staat er nu iets op wat iets meer rockt. Volgens mij The Black Keys. Dit is in ieder geval beter maar wel een vreemde overgang. Er zit een groepje mensen op een paarse velours bank, ze eten pizza en drinken bier uit een twelvepack. Tree is er ook bij, dus loop ik straal langs ze heen en probeer niet te letten op de geur van de pizza. Mijn maag knort, want ik heb nog niets gegeten, alleen een klein cakeje in de bus.

Buiten is het mistig. Ik loop een eindje tot ik bij een paar eettentjes kom. Ik ga ergens naar binnen en bestel koffie. Als de serveerster me vuil aankijkt, bestel ik ook nog het

doorlopende ontbijt voor 2,99 dollar. Volgens mij heb ik nu het recht om hier de rest van de avond te blijven zitten.

Een paar uur en vier of vijf koppen koffie later laat de serveerster me met rust. Ik pak mijn boek uit mijn tas en wenste dat ik een spannende thriller had meegenomen. Maar mevrouw Banks, de bibliothecaresse in ons stadje, vindt dat ik meer literatuur uit Oost-Europa moet lezen. Ze neemt allerlei periodes met me door. Dat doet ze al sinds mijn twaalfde, toen ze zag dat ik een romannetje van Jackie Collins las in Tricia's bar omdat ik soms nergens anders heen kon als Tricia moest werken. Mevrouw Banks vroeg me toen wat ik nog meer leuk vond om te lezen, en ik noemde een paar titels van pockets die Tricia mee naar huis had genomen uit de ruimte waar het personeel de lunch gebruikt. 'Je bent echt een lezertje,' zei mevrouw Banks en ze vroeg of ik de volgende week naar de bibliotheek wilde komen. Dat deed ik en toen kreeg ik een kaart en mocht ik boeken lenen als *Jane Eyre* en *Pride and Prejudice*. 'Als je ze uit hebt, moet je me vertellen of je ze leuk vond en dan krijg je weer iets anders van me.'

Ik had de boeken in drie dagen uit. Ik vond *Jane Eyre* het leukst, ook al had ik een bloedhekel aan Mr. Rochester en wenste ik dat hij bij de brand was omgekomen. Mevrouw Banks moest hierom lachen en gaf me toen *Persuasion* en *Wuthering Heights*. Die had ik ook in een paar dagen uit. Vanaf dat moment ging ik minstens één keer per week naar de bibliotheek om te kijken wat voor boeken ze voor me had. Het was echt een soort wonder dat onze plaatselijke bibliotheek zo'n eindeloze rij boeken had. Pas jaren later kwam ik erachter dat mevrouw Banks via de uitleendienst boeken bestelde waarvan ik wat zou opsteken.

Maar nu vind ik deze diepzinnige roman van Milan Kundera slaapverwekkend. Elke keer dat mijn ogen bijna dichtvallen komt de serveerster naar me toe alsof ze over een radar beschikt, om koffie bij te schenken, ook al is mijn kopje nog niet leeg.

Ik houd het vol tot vijf uur in de ochtend en dan reken ik af en geef een dikke fooi omdat ik niet helemaal zeker weet of de serveerster onaardig was en me niet wilde laten slapen, of dat ze juist aardig was en wilde voorkomen dat ik eruit werd gezet. Ik maak een wandelingetje rond de campus tot om zeven uur de bibliotheek opengaat. Ik trek me terug in een stil hoekje en slaap een paar uurtjes.

Als ik terugga naar Megs huis, zitten een jongen en een meisje koffie te drinken op de veranda.

‘Hoi,’ zegt de jongen. ‘Jij bent toch Cody?’

‘Ja.’

‘Ik ben Richard,’ zegt hij.

‘We hebben elkaar weleens gezien,’ zeg ik. Hij herinnert zich dat blijkbaar niet. Waarschijnlijk was hij te stoned.

‘Ik ben Alice,’ zegt het meisje. Ik weet nog dat Meg het over een nieuwe huisgenote had die tijdens het wintersemester de plaats innam van een meisje dat na één semester was geswicht.

‘Waar ben je naartoe gegaan?’ vraagt hij.

‘Naar een motel,’ lieg ik.

‘Toch niet het Starline!’ zegt Alice geschrokken.

‘Wat bedoel je?’ Dan pas dringt het tot me door dat Starline het motel van Meg is. ‘Nee, een of andere ranzige plek.’

‘Wil je koffie?’ vraagt Alice.

De sloot koffie die ik de afgelopen nacht heb gedronken, is helemaal zuur geworden in mijn maag, en ook al ben ik

nog zo wazig en geradbraakt, ik moet er niet aan denken om nog meer koffie te drinken. Ik schud mijn hoofd.

‘Heb je zin in een blowtje?’ vraagt Richard.

‘Richard,’ zegt Alice bestraffend. ‘Ze moet al die spullen nog inpakken. Ik denk niet dat ze dan stoned wil zijn.’

‘Volgens mij wil je dan juist stoned zijn,’ zegt Richard.

‘Ik hoef niets,’ zeg ik. Maar dan komt de zon tevoorschijn vanachter een dunne wolkenlaag en schittert alles zo fel dat ik duizelig word.

‘Ga even zitten. Eet iets,’ zegt Alice. ‘Brood bakken is een hobby van me en er is er net eentje klaar.’

‘Iets minder bakstenerig dan de vorige,’ zegt Richard.

‘Het is lekker.’ Alice fronst haar wenkbrauwen. ‘Je moet er gewoon heel veel boter en honing op doen.’

Ik wil helemaal geen brood. Ik wilde deze mensen helemaal niet leren kennen, en nu wil ik dat al helemaal niet meer. Maar Alice is al weg en komt voordat ik het weet terug met het brood. Het is een beetje compact en taai, maar ze heeft gelijk, met honing en boter is het best te doen.

Als ik klaar ben met eten, veeg ik de kruimels van mijn schoot. ‘Nou, ik moet maar eens aan de slag.’ Ik loop naar de deur. ‘Iemand heeft zo te zien al het zware werk al gedaan. Weten jullie wie haar spullen heeft ingepakt?’

Richard en Alice kijken elkaar aan. ‘Zo heeft ze de kamer achtergelaten,’ zegt Alice. ‘Dat heeft ze zelf gedaan. Ze heeft zelf alles ingepakt.’

‘Die meid had tot het bittere eind alles perfect voor elkaar,’ voegt Richard eraan toe. Hij kijkt me aan en trekt een gezicht. ‘Sorry.’

‘Geeft niet. Het bespaart me in ieder geval een hoop werk,’

zeg ik. Ik hoor hoe nonchalant dit klinkt, alsof het echt een pak van mijn hart is.

× × ×

Na ongeveer drie uur ben ik klaar met het inpakken van de rest van Megs spullen. Ondergoed en T-shirts met gaten erin leg ik apart, wie heeft daar nou nog wat aan? Ik gooi ook al die stapels muziektijdschriften weg die ergens in een hoek staan. Ik weet niet goed wat ik met haar lakens moet doen, want die ruiken nog steeds naar haar en ik heb geen idee of haar geur hetzelfde effect heeft op Sue als op mij. Bij mij komen hierdoor allemaal heftige herinneringen naar boven – logeerpartijtjes, dansfeesten en al die gesprekken die we hadden tot drie uur 's nachts waardoor we de volgende ochtend geradbraakt waren omdat we zo weinig hadden geslapen, maar ons toch geweldig voelden omdat die gesprekken een soort bloedtransfusies waren, momenten van hoop en echtheid, kleine lichtpuntjes in het duister van het leven in een klein stadje.

Ik heb zin om de geur van die lakens op te snuiven. Als ik dat doe, wordt misschien alles wel uitgewist. Maar je kunt natuurlijk niet eeuwig je adem in blijven houden. Op een gegeven moment zal ik haar weer moeten uitademen, en dan is het net als al die ochtenden wanneer ik wakker word: even was ik alles vergeten en dan komt het weer terug.

× × ×

UPS zit in het centrum. Ik moet daar met een taxi naartoe, de spullen afleveren, versturen, weer teruggaan om de tassen op te halen en ervoor zorgen dat ik de laatste bus

van zeven uur haal. Beneden zitten Alice en Stonede Richard nog steeds op dezelfde plek. Het is me niet helemaal duidelijk of de studenten van deze universiteit, die erom bekendstaat goed toezicht te houden, überhaupt wel studeren.

‘Ik ben wel zo’n beetje klaar,’ zeg ik tegen ze. ‘Ik hoef alleen nog maar de dozen dicht te maken en dan ga ik weg.’

‘Zullen we de katten even voor je halen?’ biedt Stonede Richard aan.

‘De katten?’

‘Meg had twee jonge poesjes,’ zegt Alice. Ze houdt haar hoofd schuin en kijkt me aan. ‘Heeft ze je dat niet verteld?’

Ik wil niet laten merken dat ik hoogst verbaasd ben. Of me gekwetst voel. ‘Ik weet niks van die katten,’ zeg ik.

‘Een paar maanden geleden heeft ze twee zwerfkatjes gevonden en mee naar huis genomen. Ze waren helemaal uitgemergeld en ziek.’

‘Er kwam allemaal goor spul uit hun ogen,’ voegt Stonede Richard eraan toe.

‘Klopt. Ze hadden een soort ooginfectie. En nog een hele rits andere ziektes. Meg heeft klauwen met geld uitgegeven aan de dierenarts, en het is helemaal goed met ze gekomen. Ze was dol op die katjes.’ Alice schudt haar hoofd. ‘Dat verbaasde me nog het meest. Dat ze al die moeite voor die poesjes heeft gedaan en toen, nou ja, je weet wel...’

‘Ja, Meg was een raadsel,’ zeg ik. Ik zeg het zo verbitterd dat ze het bijna moeten kunnen voelen. ‘En die katten zijn mijn zaak niet.’

‘Maar iemand moet toch voor ze zorgen?’ zegt Alice. ‘We

hebben allemaal voor ze gezorgd hier in huis, maar we mogen eigenlijk geen huisdieren hebben. Nu is het bijna zomer-vakantie en niemand kan ze meenemen.'

Ik haal mijn schouders op. 'Jullie bedenken vast nog wel iets.'

'Heb je die katjes gezien?' Alice loopt naar de zijkant van het huis en maakt allemaal lieve geluidjes. Even later komen er twee haarbolletjes aanstuiteren. 'Dit is Herrie,' zegt ze en ze wijst naar een vrijwel geheel grijs katje met een zwarte vlek op zijn neus. 'En de andere heet Herhaal.'

Herrie en Herhaal die zaten in een bootje, Herrie viel eruit, wie bleef er toen nog over? Dit mopje vertelde Megs oom Xavier altijd en we plaagden elkaar er tot vervelens toe mee. Herhaal. Herhaal. Herhaal.

Alice geeft een poesje aan mij en dat begint meteen met zijn pootjes te bewegen zoals katten doen wanneer ze melk willen drinken. Maar daar houdt het even later mee op en valt in slaap tegen mijn borst. Er kriebelt iets binnen in me, een soort echo uit een tijd toen ik vanbinnen nog niet helemaal van steen was.

Het katje begint te spinnen en ik voel me genaaid. 'Is hier een dierenasiel in de buurt?'

'Jawel, maar daar zitten al ik weet niet hoeveel katten en ze houden ze maar drie dagen. Daarna is het einde verhaal.' Alice maakte een gebaar alsof ze met een mes haar keel doorsnijdt.

Herrie, of is het Herhaal, ligt nog steeds in mijn armen te spinnen. Ik kan ze niet mee naar huis nemen. Tricia zou een rolberoerte krijgen. Ze mogen van haar vast niet binnenkomen en buiten worden ze opgevreten door coyotes of gaan ze binnen de kortste keren dood van de kou. Ik

zou kunnen vragen of Sue en Joe ze willen hebben, maar ik weet dat Samson katten achternazit.

‘In Seattle zijn er een paar waar ze ze niet afmaken,’ zegt Stonede Richard. ‘Ik zag daar iets over van het Dierenbevrijdingsfront.’

Ik zucht. ‘Oké dan. Ik ga wel langs Seattle op de terugreis en geef ze daar af.’

Stonede Richard schiet in de lach. ‘Het is geen stomerij of zo. Je kunt ze niet zomaar als een jas afgeven. Je moet een afspraak maken voor een gesprek of zoiets.’

‘Wanneer heb jij ooit iets laten stomen?’ vraagt Alice aan hem.

Herrie/Herhaal miauwt in mijn armen. Alice kijkt me aan. ‘Hoelang duurt je terugreis?’

‘Zeven uur, en ik moet ook nog die dozen versturen.’

Ze kijkt Stonede Richard aan en dan mij weer. ‘Het is nu drie uur. Als je nou eens naar Seattle gaat om die katjes naar het asiel te brengen, dan kun je morgenochtend vroeg weer naar huis.’

‘Kun jij ze zelf niet naar het asiel brengen?’ zeg ik tegen haar. ‘Zo te horen heb je erover nagedacht.’

‘Ik ben bezig met een essay voor mijn college Vrouwenstudies en dat moet af.’

‘Je kunt het toch doen als je daarmee klaar bent?’

Ze aarzelt even. ‘Nee. Dit waren Megs katten. Het lukt me gewoon niet om ze naar een asiel te brengen, dat voelt niet goed.’

‘O, dus nu mag ik het vuile werk opknappen?’ val ik uit. Ik weet heus wel dat Alice niet degene is die me opzadelt met het vuile werk, maar als ik zie dat ze van me schrikt, doet me dat toch goed.

‘Dude, ik rij je wel naar Seattle,’ zegt Stonede Richard. ‘We regelen dat met die katten en dan kom je hier terug en ga je morgenochtend zo vroeg mogelijk weg.’ Ik heb het idee dat hij net zo graag van mij af wil als ik van hem. In ieder geval is dat gevoel wederzijds.